

JULIE SOTO

**ACORDURI
DE IUBIRE**

Traducere din limba engleză de
LAURA FRUNZĂ

CAPITOLUL UNU

CÂND GWEN ERA LA LICEU, A DAT PESTE UN VERS DIN Shakespeare care spunea că muzica e hrana iubirii. A citit asta pentru prima oară la 16 ani și s-a gândit că poate viața ei amoroasă e pe drumul cel bun. Studia vioara de cinci ani și știa deja jumătate din *Concertul pentru vioară* al lui Ceaikovski, urma să meargă la Juilliard, să se îndrăgostească de un muzician și – așa cum se spunea – să cânte armonios împreună pentru tot restul vieții.

Acum, după 11 ani de cântat la vioară și nimic altceva, plus zero relații amoroase, își dădea seama că poate Shakespeare spunea numai tâmpenii.

Șoferul de Uber încetini și se întoarse spre bancheta din spate, unde stătea ea.

— Aici e?

Gwen își scoase dintr-o ureche una dintre căștile ei ieftine, întrerupând momentan violoncelul electric care cânta o reinterpretare a unei melodii de la Imagine Dragons, și se uită spre casă pe geamul fumuriu al mașinii.

Mă rog, se uită spre conac.

Sau mai degrabă palat.

Urmări cu privirea personalul de servire și asistentele floriste care umblau încolo și încioace pe alee, oprindu-se asupra valetului care venea spre mașină. Un afurisit de valet? În New Jersey?

— Așa cred! spuse. Mulțumesc foarte mult! Ai cinci stele de la mine!

Își luă cutia cu vioara, își aranjă rochia neagră și se dădu jos din mașină, anunțându-l pe valet că face parte din personal și nu e nevoie să-i țină portiera.

Gwen se holbă la casa din cărămidă albă, cu două etaje și o peluză vastă. În Manhattan abia ar fi ocupat jumătate de cvartal, dar în suburbiile din New Jersey era maiestuoasă. Strângându-și cutia cu vioara aproape de șold, Gwen își dădu la o parte din ochi bretonul roșcat și o porni pe urmele celorlalți angajați pe aleea care ducea către curtea din spate.

Sau parcul din spate.

Monument al naturii, probabil.

Căscă gura la iarba moale, la copacii aranjați cu precizie, la iaz și la... lebede? Lebede vii? Mai cântase și altă dată la nunți ținute în curtea din spate, dar nu în curți din spate care arătau ca asta. În stânga, aproape de un garaj pentru trei mașini, fusese amenajată o zonă de petrecere, cu un ring de dans și 20 de mese rotunde. În fața ei, o minunată arcadă florală se înălța cu eleganță în fața unor șiruri de scaune, iar la dreapta lor, fusese adus pe pajiște un pian cu coadă negru, marca Steinway. Un bărbat cu pielea cafenie îi făcu semn cu mâna de la clape – era Jacob, colegul ei de cameră, cel mai bun prieten și partenerul de duet.

Gwen verifică ora pe telefon în timp ce se îndrepta spre el.
15.07.

Ea nu întârzia niciodată. Asta era stânjenitor!

Sistemul de transport public nu fusese îngăduitor cu Gwen, așa că fusese nevoită să cheme un Uber de la nai-ba-în-praznic-Jersey ca să ajungă la o oră decentă. Călătoria o costase jumătate din ce-avea să primească pentru contractul ăsta, dar nu și-ar fi iertat-o niciodată dacă le-ar fi distrus reputația pentru alte nunți din astea, de fițe.

— Bun-venit acasă, dhagă! o tachină Jacob când se apropie.

Arăta fermecător în pantalonii gri și sacoul negru, cu mânecile suflecate pe antebrațe.

— Dhagă, vreau casa asta! gănguri ea cu accentul englezesc exagerat pe care-l foloseau de fiecare dată când treceau prin cartiere bogate. Spune-i lui Harold să facă o ofertă, nu-mi pasă cât costă!

— M-am uitat pe site-urile imobiliare pe drum încioace, spuse el, cu ochii căprui sticlindu-i de foame. Opt dormitoare, Gwen. *Opt*.

— Preț?

— Nu pot să-ți spun. O să leșini.

Gwen pufni și își scoase dosarul cu partiturile. Stativul era deja montat și avea și un scaun, lucru care-i răspundea la întrebarea dacă preferau ca ea să stea jos sau în picioare.

Jacob făcuse rost de contractul ăsta săptămâna trecută. Duetul original anulase deoarece unul dintre muzicieni își rupsesse mâna, așa că asistenta organizatoarei de nunți îi contactase pe ei ca să ocupe locul eliberat în ultimul moment. Din fericire, Gwen nu era genul care să aibă planuri într-o sâmbătă după-amiază, iar plata era scandalos de mare.

— Organizatoarea a venit adineauri să vadă ce facem, așa că i-am spus că Uberul tău tocmai a intrat pe stradă. În concluzie, mă bucur că n-am mințit cu privire la asta.

— E supărată? zise Gwen și își deschise cutia vioarii.

— Nu, dar e o domnișoară de onoare care e cam prea implicată, spuse Jacob, fluturând din mână cu dispreț. Mă tot întrebă de ce n-am început să cânt, iar eu i-am zis: „De ce nu ne vedem fiecare de treaba noastră, Chelsea?”

Gwen izbucni în râs.

— Chiar i-ai spus asta? îl întrebă.

— Evident! Are nevoie să-și repare ce are în cap înainte să pună întrebări pe aici.

Gwen zâmbi, privind în jur, și apoi bău cu sete din termosul cu apă. Era răcoare afară, dar soarele bătea direct deasupra lor, așa că era bucuoroasă că se dăduse cu cremă cu SPF ca să nu se facă roșie ca o pătlăgică.

Pentru Gwen era ca o vacanță să cânte la nunți. Nu doar că avea ocazia să meargă în locuri frumoase, dar mai era și destul de bine plătită pentru asta. Ea și Jacob se completau de minune, făcând cu schimbul cine să fie solistul – în loc să fie unul dintre numeroșii instrumentiști dintr-o orchestră. Îi plăcea mult și partea aia, desigur. N-ar fi dat pentru nimic în lume slujba ei de zi la Manhattan Pops, cea mai mare orchestră de gen din Statele Unite¹, dar era ceva unic să cânte solo în fața unui public. Îi plăcea senzația! Și, într-un fel, nunțile erau lipsite de presiune. Nu era acolo să impresioneze pe nimeni. Putea doar să cânte și atât.

— Hei! îi atrase atenția Jacob, făcând semn cu capul spre un grup de trei femei, dintre care două erau în rochii de domnișoare de onoare. Tipa brunetă? Aia e Chelsea, băgăreata! Iar aia mai scundă, cu părul castaniu și cu aerul ăla

¹ Este vorba despre conceptul „pops orchestra”, care presupune un ansamblu muzical profesionist ce interpretează nu doar muzică pop, ci și muzică de film sau piese clasice mai ușoare, având scopul declarat de a promova muzica de calitate în rândul maselor (n. red.).

mișto de vrăjitoare hipiotă e organizatoarea de nunți. O vezi pe domnișoara de onoare cu părul blond? N-o recunoști, nu?

Gwen ridică din umeri.

— Aia e Hazel Renee. Fotomodel. Are propria linie de farduri și chestii de genul. Și tocmai a jucat într-un film.

Gwen îi aruncă o privire blondei și spuse:

— Super!

— Super? oftă Jacob. Gwen, te rog, concentrează-te puțin! Ar putea fi *oricine* la nunta asta. E o chestie importantă!

Inima i-o luă la galop, dar nu se lăsă copleșită de emoții. Înainte să se „concentreze puțin”, o văzu pe organizatoarea de nunți venind spre ei.

— Bună, tu trebuie să fi Gwen! spuse femeia scundă. Eu sunt Ama Torres.

Arăta mai tânără decât Gwen, dar n-avea cum să fie. Tipa avea încrederea de sine și postura unei persoane care dezamorsa rachete nucleare toată ziua.

Gwen îi strânse mâna.

— Îmi pare rău că am întârziat câteva minute!

— Nu-ți face probleme! spuse Ama cu un zâmbet ferm, care îi dădea de înțeles lui Gwen că probabil n-ar trebui să mai facă și altceva greșit azi.

Ama își verifică ceasul de mână.

— Mai avem vreo 20 de minute până sosesc primii oaspeți, așa că ești liberă să folosești cum vrei timpul ăsta. Asistenții mei mișună pe aici, așa că, dacă ai nevoie de ceva, vorbește cu ei!

Ama părea că se pregătește să se ducă să stingă un incendiu, când se opri și se uită la picioarele lui Gwen.

— Ai nevoie de ajutor ca să scoți cutia din mașină?

Gwen avu senzația că ratase ceva.

— Cutia?

Ama se uită la Jacob și apoi la ea.

— Unde ți-e violoncelul?

Gwen deschise gura, apoi o închise la loc. Îl auzi pe Jacob oprindu-se din cântat în spatele ei.

— Ce anume?

Își lungi gâtul, sperând să audă altceva.

— Am cerut un pian și un violoncel, spuse Ama.

Jacob se ridică de pe bancheta pianului.

— Asistenta ta a cerut în e-mail un duet, iar duetul ăsta e format dintr-un pian și o vioară.

Ama procesă informația.

— Ah! zise și dădu din cap de câteva ori, uitându-se în jos. Bine! În regulă! Bine!

Organizatoarea își duse degetele la colierul lung, răsu-cindu-l absentă, dar Gwen își putea da seama că mintea îi lucra la viteză maximă.

— Eram așa de strânși cu ușa să găsim un duet nou, că nu cred că am verificat atunci când asistenta mea v-a găsit...

Gwen o privi pe Ama, căutând un răspuns care nu exista.

Jacob își drese glasul și zise:

— Te asigur că suntem foarte buni.

— Da, sunt sigură că sunteți! spuse Ama, frecându-și tâmplele cu degetele. Dar Sonya a cerut în mod deosebit un violoncel.

Gwen schimbă o privire tăcută cu Jacob. Mai jucaseră jocul ăsta și altă dată. Oamenii mereu credeau că vor un violoncel când, în realitate, voiau un cvartet de coarde.

— Un moment! spuse Ama, cu vocea stresată, apoi se răsuci pe călcâie și traversă peluza spre un tip înalt, cu coc masculin, care înfoia niște flori pe arcada nupțială.

Gwen o urmări pe Ama, care gesticula cu o privire panicată, apoi tipul își puse mâinile pe umerii ei și o masă ușurel ca s-o liniștească.

Gwen scoase un oftat încordat.

— Nu știu ce să spun cu privire la asta, zise ea, întorcându-se spre Jacob. Nu știu pe nimeni care ar putea ajunge aici până la ora patru.

— Gwen, spuse Jacob, clătinând din cap. Ai fost angajată pentru nunta asta. Și, chiar dacă am cunoaște un violoncelist care stă la doi pași, eu tot n-aș cânta fără tine.

Deschise gura ca să-l contrazică, simțind stresul Amei venind în valuri peste peluză, când auzi pe cineva în stânga ei adresându-i-se cu răceală:

— Unde ți-e violoncelul?

Gwen se întoarse și o văzu pe domnișoara de onoare brunetă, Chelsea, cu mâinile în șolduri și cu o privire cercetătoare. Îi părea cunoscută, dar Jacob nu-i spusese că o recunoștea. Și în niciun caz nu era posibil ca Gwen să știe o vedetă, iar Jacob, nu.

Ama se întoarse înainte ca Gwen să apuce să răspundă.

— Bine, bine, bine! spuse ea repede. Știi să cânti la violoncel? o întrebă Ama, plină de speranță.

Gwen clipi.

— Știi să cânt la un violoncel imaginar la fel de bine cum știu să cânt la o vioară imaginară.

— Creierul meu nu poate procesa sarcasmul acum, așa că..., spuse Ama pe un ton vesel. Dacă îți aducem un violoncel, poți să cânti la el?

— Lucrurile nu funcționează așa, spuse Jacob când Gwen ezită să răspundă.

Cânta un pic la violoncel. Profesoara ei de vioară îi dăduse câteva lecții atunci când era la început, testând astfel

mai multe instrumente cu coarde ca să vadă care i s-ar potrive cel mai bine. În plus, Gwen avea nevoie de contractul ăsta, mai ales după ce luase Uberul. Jacob avea nevoie de contractul ăsta. Amândoi aveau nevoie de bacșiș, care putea fi zero dolari dacă nu-și făceau bine treaba.

Chelsea pufni încetișor și spuse:

— În mod evident, nu știe. Sper că nu-i plătești prea mult.

— Știi s-o fac, spuse Gwen, punând în cuvinte același dispreț pe care îl păstra pentru bărbații care spuneau „Ai grijă! Chestia aia e grea.”

Ama îi analiză expresia fermă. Gwen îl auzi pe Jacob vrând să protesteze.

Chelsea își dădu ochii peste cap și spuse:

— O să văd dacă n-a plecat Alex.

Își scoase apoi telefonul și se îndepărtă.

Ama o strânse pe Gwen de braț și-i șopti:

— Mulțumesc, mulțumesc!

Se întoarse să plece, iar atunci Ama o auzi bombănind în sinea ei:

— N-aș fi crezut niciodată că o să apreciez că Alex întârzie, dar...

— Gwen!

Jacob stătea la pian cu gura căscată.

— Sunt două instrumente complet diferite, nu? E ca un mușchi complet diferit.

— Știu!

Gwen se trânti pe scaun, răsfoind dosarul cu partituri cu degete tremurânde. Se uita lung la fiecare partitură, pagină cu pagină, imaginându-și poziționarea degetelor.

Cea mai mare dintre calitățile lui Gwen era totodată și cel mai mare defect al acesteia: nu știa să refuze oamenii. Se

băga în prea multe. Uneori, cel mai adesea, adică, reușea să le ducă la bun sfârșit cu succes pe toate. Alteori însă totul se termina dezastruos. Se angaja să meargă la o nuntă și să înlocuiască pe cineva într-o orchestră de pe Broadway la aceeași oră; anula programări la medic pentru repetiții ivite pe ultima sută de metri; plimba câini pe bani și lua șapte lese în doar două mâini.

— Când ai cântat ultima oară la violoncel?

— Acum vreo opt... poate nouă ani, îngăimă, în timp ce continua să se concentreze pe notele din fața ei.

Din nefericire, muzica ei pentru vioară era în cheia sol, ceea ce însemna că avea să fie nevoită să-și închidă o parte a creierului doar ca să citească notele de pe foaie și să le spună degetelor să cânte nota respectivă pur și simplu, indiferent de octavă.

Jacob își luă iPadul și începu să caute pe internet portative pentru cântecele pe care urmau să le interpreteze, dar avea nevoie de Wi Fi pentru asta. Tocmai când se pregătea să se ridice să ceară cuiva parola, sosiră primii oaspeți. Trebuia să înceapă să cânte muzica de dinaintea ceremoniei.

Gwen știa că probabil arată ridicol. Fără violoncel, era forțată să stea acolo în tăcere, studiind partiturile în loc să cânte. Habar n-avea de cât timp stătea acolo, uitându-se în jos, la foi. Inima îi bubuia în piept cu fiecare oaspete elegant care intra în curtea din spate, și amețise de la permutările pe care le făcea mental.

Poate că n-aveau să aducă un violoncel la timp. Poate că avea să cânte la vioară până la urmă.

Auzi o camionetă huruind pe alee, așa că își săltă capul și văzu un valet care lua cheile de la un bărbat brunet. Tipul deschise portiera din spate și scoase de pe banchetă o cutie de violoncel.

Ei, la dracu! Se părea că avea să facă asta până la urmă.

Se ridică să-l întâmpine pe acest „Alex”, și toți mușchii îi înghețară în loc atunci când Xander Thorne se întoarse spre ea, cu cutia de violoncel atârnată de brațul său muscular.

Alex! Nu s-ar fi gândit niciodată că numele lui real era Xander Thorne, dar...

Era mai mult decât un violoncelist. Era un artist de studio. Îl întâlneau prima oară anul trecut, în august – îi făcuse cu mâna uluită în sălile de repetiții din Carnegie Hall și îl salutase bâlbâindu-se, lucru care o făcuse să fie copleșită de rușine timp de ore întregi după aceea. Xander Thorne tocmai se alăturase orchestrei Manhattan Pops pentru noua stagiune. Angajarea lui fusese mai degrabă o strategie de marketing. În afară de Pops, mai cânta într-un ansamblu de coarde electrice numit Thorne and Roses¹ și lăsase mereu să se înțeleagă că aceea era prioritatea lui. Întârzia la toate repetițiile și lipsise la unul sau două spectacole, ceea ce însemna că fuseseră nevoiți să cheme suplینitori pe ultima sută de metri. Își dădea ochii peste cap la cântecele alese, se răstrea la oamenii din partida de violoncel și nu vorbea niciodată cu nimeni, în afară de dirijor sau de concertmaestru, și asta doar când punea la îndoială o tehnică de arcuș sau un tempó – și o făcea mereu gălăgios, orgolios și înfumurat.

Mai era și unul dintre cei mai talentați violonceliști din generația lui Gwen. Aceasta descoperise Thorne and Roses în liceu și, de atunci încolo, descărcase cu religiozitate fiecare cântec. Tocmai îl ascultase în Uber, pentru numele lui Dumnezeu! Și nu era vorba doar de ansamblul de coarde pe care îl adora sau de pozele sexoase la pieptul gol pe care le posta pe Instagram. Nu-și putea lua ochii de la el nici când

¹ „Spin și Trandafiri” (n. tr.).

erau la Pops. Se mișca în ritm cu melodia, de parcă muzica nu se putea abține să nu curgă direct din el. Profesoara de vioară a lui Gwen, Mabel, îi spusese mereu că e prea încordată și că trebuie să fie mai fluidă, arătându-i filmări cu Hilary Hahn și Sarah Chang, ale căror solouri de vioară păreau să-și ia zborul. Dar Gwen nu putea simți muzica așa cum o făceau ele. Așa cum o făcea Xander Thorne. Era totul mult prea dramatic. Ea prefera să cânte în stilul pasiune reținută.

Uneori simțea acea pasiune atunci când cânta Xander Thorne, cu părul lui ondulat mișcându-se în sincron. Vedea atunci când de important este să curgă muzica prin tine precum apa.

Și acum el îi aducea un violoncel la o nuntă luxoasă în curtea din spate a unei case din New Jersey.

Grozav!

Atunci când el veni pe alee, îndreptându-se direct spre ea, Gwen se simți ca un iepure prins în cătarea puștii – tipul avea cutia violoncelului într-o mână și husa de costum în cealaltă. Se opri în fața ei, iar ochii lui căprui-închis trecură peste ea doar o dată.

— Aveai nevoie de un violoncel?

Era evident că n-o recunoștea, lucru deloc surprinzător, având în vedere că Xander nu socializa la repetiții, iar ea se pricepea destul de bine să se facă una cu peretele.

— Da, mulțumesc!

Își dezlipi privirea de la fruntea lui încruntată și se uită la cutie. Slavă Domnului că nu era violoncelul Stradivarius pe care îl folosea la Pops și care valora aproape un milion de dolari!

Xander se lăsă repede în genunchi, desfăcu clemele de la cutie și o privi printr-o perdea de păr brunet.

— Ai uitat să ți-l aduci pe-al tău?

La început nu-l auzi, pentru că era fascinată de finisajul mătășos al lemnului, o culoare superbă pentru un instrument superb! Bărbatul ridică violoncelul de gât și i-l înmână, ciupind coardele.

— Ăă, da!

Luă instrumentul, iar degetele li se atinseră.

— Adică, nu.

Se întoarse spre scaunul ei, refuzând să facă contact vizual.

— Mi-am adus vioara. Eu sunt... violonistă.

Se așază și, tocmai când se pregătea să pună vârful instrumentului în iarbă, Xander îi așază un suport la picioare. Gwen se uită la muzician, cercetându-i trunchiul lung, pieptul și umerii lași pentru a ajunge în cele din urmă la chipul încruntat. Soarele îi bătea direct din spate, ceea ce îi confera părului său strălucire, iar silueta îi părea încadrată de o aură angelică. Inima aproape că i se opri, și brusc detestă faptul că totul părea să-i meargă de-a-ndoaselea în ziua aia.

— Măcar *cânți* la violoncel? o întrebă el.

— Da!

Nu mai adăugă nimic și răsfoi partiturile până la prima pagină, așezându-și degetele pe coarde și exersând poziția lor în minte. N-avea de gând să testeze octavele în timp ce Xander Thorne stătea la doi pași, privind-o de sus.

— Aia-i muzică pentru vioară.

— Da, sunt conștientă de asta, șuieră ea. Sunt violonistă, ai uitat?

— Și atunci de ce nu cânti la vioară? spuse el, de parcă era ceva ușor.

— Pentru că *Sonya* – oricine-ar fi ea – și-a dorit un violoncel.

Încercă să nu se uite la el, dorindu-și să plece odată.

— Sonya e mireasa.

Gwen ridică privirea fără să vrea.

— Ah!

Chiar trebuia să citească e-mailurile pe care i le redirecționase Jacob.

Ochii lui Xander se fixară pe degetele ei, moment în care Gwen le schimbă poziția. Nu se mai aflase niciodată sub privirea lui cercetătoare. La Pops îl privise tot anul încruntându-se la violoncelele și la basurile de sub el, dându-le indicații cu o voce plictisită. Dar nu avusese niciun motiv să se uită la fața ei sau la degetele ei, sau la genunchii ei desfăcuți care îi cuprindeau violoncelul...

— O să distrugi nunta asta? o întrebă el.

Gwen își miji ochii la el. Ah, da! Acela era Xander Thorne cu care se obișnuise.

— Gwen e foarte bună, interveni Jacob, iar Xander se întoarse de parcă acum îl vedea pentru prima dată. Poate cânta la orice. E ca un fel de copil-minune.

— Jacob, te rog, nu..., încercă ea, închizând ochii.

— Cântă la vioară de la 11 ani, continuă el, iar Xander Thorne îl întrerupse ca să privească din nou spre Gwen.

— De la 11? repetă el, pe un ton batjocoritor. Ce impresionant!

Ea strânse din buze. Adevărații copii-minune începeau să cânte la trei ani.

— Dacă ești așa de îngrijorat, de ce nu cânti *tu*? îl ironiză ea.

— Nu pot. Sunt unul dintre participanții la ceremonie, îi răspunse el simplu, ridicând husa cu costumul.

Gwen clipi la el. Deci o cunoștea bine pe Sonya! Mă rog, probabil cunoștea pe toată lumea care deținea un conac în New Jersey.

— Alex!

Unul dintre cavalerii de onoare îi făcu semn de pe verandă, apoi se grăbi să intre.

Xander Thorne, sau Alex, sau oricine era, îi mai aruncă o privire arogantă și apoi plecă pe picioarele lui lungi, urcând treptele spre casă câte trei odată.

Îh, *detesta* și când oamenii urcau câte *două* trepte odată. Ce fel de uriaș enervant ar...

— Gwen, ce vrei să exersezi?

Tresări și dădu paginile până la „Jesu, Joy of Man's Desiring”, cântecul ales de mireasă pentru începutul ceremoniei. Din nefericire însă, pentru că invitații începuseră să sosească, nu putea să se apuce să cânte echivalentul marșului nupțial, așa că exersă în tăcere melodiile pentru ceremonie în timp ce Jacob cânta „A Thousand Years”.

Cu cinci minute înainte să înceapă nunta, Ama veni s-o verifice.

— Hei! spuse ea, punând mâna pe umărul lui Gwen într-un gest prietenos. Știi că probabil te pregătești, dar trebuie să te aud cântând înainte să începem. Poți să i te alături lui Jacob la următoarele melodii?

Gwen încuviință cu o mișcare din cap, știind exact ce nu spunea Ama: trebuie să mă asigur că tu chiar știi să cânti la violoncel înainte ca mireasa să se îndrepte spre altar pe mieunatul unor pisici în călduri. Dădu pagina la muzica de dinainte de ceremonie, iar Jacob se prinse de aluzie și încheie în mod natural „Can't Help Falling in Love”.

Oricât de încrezătoare fusese cu jumătate de oră în urmă, când pretinsese că stăpânește violoncelul, în realitate, Gwen se temea de sunetul care urma să se audă. Încercă să se gândească la ce i-ar fi spus Mabel și la cum se simțise cu un deceniu în urmă când pusese prima oară arcușul pe o vioară.

Nu-i păsase cum se auzea. Cântase și atât. Prima pagină, apoi a doua pagină. Și așa mai departe. Și, când terminase tot manualul începătorilor, Mabel era în pragul ușii, cu gura căscată și cu brațele încrucișate la piept, holbându-se la ea de parcă era fantoma altcuiva.

„N-a fost bine? Pot să cânt mai bine dacă mă lași să mai vin”, se bâlbâise Gwen la 11 ani.

Mabel se scuturase, de parcă tocmai se trezea. O rugase pe Gwen să cânte din nou ultimele două piese, apoi îi aduse manualele pentru intermediari.

Acum Gwen se holba la partitura pentru „Creep” de la Radiohead – o alegere ciudată pentru o nuntă, cu siguranță, dar un cântec minunat pentru coarde. Putea să reproducă acel moment. Trebuia doar să se uite la carte și să cânte.

Cu provocarea suplimentară de a transforma mental muzica de vioară în muzică de violoncel. Sigur!

Jacob o întrebă dacă voia să facă ceva diferit față de ce era în partitură, dar Gwen clătină din cap. Puse arcușul pe corzi și așteptă primele patru măsuri ale lui Jacob.

Nu era grozav. Dar era suficient de bine totuși. Își urmă indicațiile pentru mânuirea arcușului și corzile cântară melodia, în timp ce Jacob o acompania la pian. Când se termină „Creep”, Gwen simți cum i se ia o greutate de pe umeri. Era fezabil. Putea s-o facă!

Când se uită spre veranda din spate o văzu pe Ama făcându-i un semn încurajator și arătându-i că mai erau trei minute. O senzație de ușurare i se împrăstie prin corp.

Gwen dădu pagina dosarului cu partituri și râse. „Numb” de la Linkin Park. Altă piesă care suna minunat pe coarde, dar, mai mult de atât, era una pe care Gwen o memorase.

Jacob cântă primele măsuri de deschidere, iar Gwen își lăsa privirea să-i alunece undeva, departe, simțind melodia

pe care o țipa atunci când era mică. Cântecul acela parcă fusese coloana sonoră a copilăriei sale. Mama îl cânta cu pasiune, folosind spatule și perii de păr pe post de microfon, oale și tigăi pe post de tobe, și prefăcându-se că o ridică în brațe pe deasupra mulțimii în micuțul lor apartament din Queens. La 10 ani, Gwen încercase să-și convingă bunicul să includă Linkin Park în playlistul pentru înmormântarea mamei ei, dar el refuzase categoric.

Amintirea asta îi umplu ochii de lacrimi, dar îi aduse și un zâmbet.

Cântecele astea erau alegeri ciudate pentru o nuntă, dar prefera „Numb” și „Creep” în loc de cântecele de dragoste tradiționale. Mereu i se păruse ceva forțat la cântecele despre iubire. Ea prefera să cânte melodii antiubire. Acordurile erau mereu mai bune.

Jacob cântă ultimele note din „Numb” în timp ce oaspeții își ocupau locurile, și ea își verifică telefonul.

16.01.

Asistenta Amei veni să le facă semn și schimbară muzica la „Jesu, Joy of Man's Desiring”. Era o melodie foarte rapidă pe care Gwen o perfecționase cu ani în urmă la vioară. La violoncel însă... îi venea greu s-o vizualizeze.

— Gwen, te simți bine? întrebă Jacob. Vrei să cânti doar partea de bas?

— Nu, nu! spuse ea, trecând repede cu ochii peste partitură. Pot să fac asta. Doar redu tempoul cu cinci măsuri.

Asistenta le făcu semn din nou, iar Gwen ridică arcușul, simțindu-și deja mușchii brațului obosiți, căci nu avea pregătirea fizică necesară pentru violoncel. Întâlni privirea lui Jacob, își sincronizară respirațiile și începură.

Gwen își ținu privirea lipită de partitură pentru primele opt măsuri. Urmări partitura, ținându-și respirația, și îi

aruncă o privire lui Jacob abia când preluă el soloul pentru următoarele opt. Își îndreptă atenția spre ceremonie tocmai când Xander Thorne o lua de braț pe Chelsea, domnișoara de onoare brunetă, conducând-o pe culoar. Gwen ridică din nou urcușul și i se alătură lui Jacob, dar nu înainte să remarce cât de superb îi stătea lui Xander în costumul gri-petrol.

Nu era mulțumită de felul în care cânta. S-ar fi descurcat mult mai bine dacă ar fi avut timp să exerseze. Încercă să nu se gândească prea mult la faptul că folosea violoncelul de rezervă al lui Xander Thorne. Sau la faptul că n-ar fi purtat o fustă până la genunchi dacă ar fi știut că o să aibă un violoncel între picioare.

Violoncelul lui Xander Thorne.

Nu, nu! Nu te gândi la nimic de-al lui Xander Thorne între picioarele tale!

Se uită spre Jacob, care dădu din cap, încurajator. Continuă să cânte, amintindu-și cum memorase în mod intenționat partitura pentru vioară ca să nu fie nevoită să stea cu ochii lipiți de foaie. Și, oricât de mult și-ar fi dorit să aibă vioara, măcar se putea baza pe memoria ei.

Își proiectă partitura în gând și își dădu voie să cânte, imaginându-și-o pe Mabel în pragul ușii de la sala de repetiții, dar și pe mama, cântând Radiohead fără să-și bată capul să țină minte toate cuvintele. Gwen închise ochii și cântă, având încredere în ea însăși. Nu deschise ochii din nou până când nu trecu arcușul peste ultimul acord.

Publicul stătea în picioare, cu fața spre arcada florală. Mireasa ajunsese la altar. Când preotul le spuse tuturor să se așeze, Gwen se uită la Jacob, care clătina din cap, râzând în tăcere, cu o expresie luminoasă. Presupuse că asta însemna că reușiseră s-o scoată la capăt. Adrenalina îi inundă venele,

și pe Gwen o șocă avalanșa de emoții. Nu trăise niciodată ceva similar la Pops, unde totul era repetat îndelung și, deși muzica era distractivă, totul era făcut cu un scop.

Cu degete tremurânde, Gwen răsfoi paginile până la ultimul cântec, analizând linia de solo și imaginându-și ce trebuia să facă. Avea să fie mai ușor decât la „Jesu”.

După ce începu ceremonia, ridică din nou capul și îi observă pe doi dintre cei mai înalți oameni pe care-i văzuse în viața ei ținându-se de mână în fața preotului. Gwen nu era nici ea o femeie scundă, dar mireasa părea să aibă peste 1,82 de metri. Părea și mai înaltă, cu Xander Thorne stând în spatele ei.

Gwen clipi. Când Xander îi spusese că e unul dintre participanții la ceremonie, se gândise că e unul dintre cavalerii de onoare ai mirelui. Dar mireasa îi avea pe Xander, pe Chelsea și pe fotomodelul blond aliniați în spatele ei, deci era clar că e cavalerul de onoare al miresei. Gwen zâmbi. Probabil că și ea avea să facă la fel cândva și urma să-l aibă pe Jacob în spatele ei.

Se uită din nou la Chelsea și, chiar când se pregătea să renunțe la a se întreba de unde o știe, îl recunosc pe mire. Era unul dintre membrii formației lui Xander Thorne, Thorne and Roses. Privirea îi fugi spre invitații de pe scaune și mai găsi alți trei membri împrăștiați printre ei. Inima i se opri în gât. Dacă fusese dată pe spate de prima întâlnire cu Xander la Carnegie Hall, acum avea să fie și mai rău.

De-acolo o știa pe Chelsea! Era peste tot pe conturile de social media ale formației, scoțând limba în poze și însoțindu-i în concertele din afara orașului. Oamenii se dezlănțuiseră în comentarii sub o poză cu ea și cu Xander într-un jacuzzi, întrebându-i dacă sunt împreună și etichetându-i la nesfârșit, dar niciunul dintre ei nu răspunsese.

Gwen se uită la Xander și îl surprinse privind direct spre ea. Avea o expresie concentrată. Înnegurată.

Ea tresări, apoi privi spre violoncel ca să vadă dacă era ceva ce-l nemulțumea. Pământ de pe gazon, buburuze care se târau, urme de degete? Nu era nimic, dar el își supraveghea cu mare atenție violoncelul aflat pe locul al doilea în topul favoritelor sale.

Sau poate era pe locul al patrulea. De unde să știe ea?

O urmări pe Sonya luându-l de soț pe Mac la bine și la rău și îl privi pe Xander Thorne întorcând capul spre ea și pe Jacob de mai multe ori.

N-avea de gând să dispară cu violoncelul. *Relaxează-te*, Xander Thorne! Sau Alex?

Pe tot parcursul ceremoniei, el continuă să se uite în direcția ei, cu ochii negri ca smoala și frământându-și mâinile. Se întrebă dacă fotografiile aveau să-l surprindă privind aiurea, distras.

Preotul îi declară soție și soț, în ordinea asta, iar Gwen se pregăti, îndreptându-și atenția spre „Bad Romance” piesa lui Lady Gaga.

Arcușul alunecă pe corzi, scoțând sunetele acelea sacadate pe care le făcea de obicei Gaga – *Ra ra, ab ab-ab, Roma ab ab ab-ab*.

Dădu din cap spre Jacob, care începu un glissando pe claviatură pentru a i se alătura în prima bătaie din măsură.

Publicul chicoti când recunosc melodia, iar Mac și Sonya dansară pe drumul de întoarcere de la altar. Xander clar *nu* dansa, ci mergea cu pași apăsați și egali. Ea și cu Jacob cântară până când plecară toți invitații, apoi continuară cu încă o strofă și un refren și apoi încheiară.

— Te-ai descurcat destul de bine cu ăla! spuse Jacob, făcând semn cu capul spre violoncel.